

[Hans Toft.]

domstole og får den bedømmelse, som de skal have? Jeg tror, det også for forbryderne er en fordel, at de har muligheden for at komme for en domstol, for juridiske dommere, fremfor at vi bliver tvunget ud i en situation, som vi ved kommer efter en krig, med folkestemninger, hvor der bliver tale om selvtægt, og hvor det bliver folkedomstole, der skal dømme de forbrydere og lovovertrædere, som vi har her i landet. Det kan et retssamfund i hvert fald ikke acceptere.

Poulsaard (FP):

Hr. Poul Dam plejer fra denne talerstol at sige, at han tager ikke fremskridtspartiet alvorligt. Nu er der ikke ret mange, der tager SF alvorligt længere, men denne gang vil jeg i hvert fald gerne tage hr. Poul Dam alvorligt, for det er da fornuftigt, hvad der står i hans mindretalsudtalelse i betænkningen.

Jeg sagde under den sidste drøftelse, vi havde her i tinget om dette lovforslag, at respekt for livet må gælde i alle afskygninger, og det samfund, der gør sig til dommer, er ikke bedre end den, der myrder. Respekt for livet skal gælde.

Hvad der kalder mig på talerstolen, er, at jeg ser i betænkningen, at et mindretal, fremskridtspartiets, det konservative folkepartis, centrum-demokraternes og kristeligt folkepartis medlemmer af udvalget samt fru Mette Madsen, indstiller lovforslaget til forkastelse ved tredje behandling. Her er det, jeg gerne vil sige, at i fremskridtspartiet er der, som der nødvendigvis må være i alle partier i spørgsmål af denne art, stærkt delte meninger, og jeg vil altså anbefale, at man stemmer for forslaget, altså støtter flertallet i denne sag.

Tønnesen (CD):

Jeg vil gerne erklære mig som principiel modstander af dødsstraf. Det er under almindelige omstændigheder ikke et folk værdigt at have dødsstraffen i sit land. Men jeg

har selv personligt gennemlevet en situation, som jeg lige for et øjeblik siden blev mindet meget om gennem hr. Poul Dams bemærkninger heroppe fra talerstolen. Det var efter min mening nogle af de bedste ord, der er blevet sagt igennem lang tid herfra.

Under krigen oplevede vi jo, at der fandt likvideringer sted. De mennesker, som foretog likvideringerne, var ikke i stand til senere hen at lade sig rense eller blive rensset ad juridisk vej. De mennesker havde foretaget nødværgehandlinger i en krigssituation — vores krigssituation var anderledes end andre landes, fordi vi førte en underjordisk krig. Det var nødværgehandlinger, som var absolut nødvendige i de givne situationer, og det var over for mennesker, som ikke rigtig forstod, hvad det vil sige, at man ønsker at værne og vogte det land, som man lever i, og ønsker at føre det land videre i nogenlunde den samme ånd, som landet tidligere har levet i. På baggrund af de handlinger, disse mennesker foretog, havde det været umuligt i 1945 at undgå at indføre dødsstraf, for hvis man ikke havde vist viljen til at gå den vej fra politisk hold, så havde man i 1945 risikeret gadens parlament. Det var meget tæt derved; det var meget tæt på dengang, at der var nogle, der sagde: jeg skal nok sørge for, at i hvert fald den og den bliver aflivet. Det undgik man heldigvis, fordi folketinget besindede sig i tide og indførte en dødsstraf, men det var en modbydelig form for dødsstraf, for det var en lov med tilbagevirkende kraft.

Hr. Tastesen sagde: er det værdigt for et folk, at man overhovedet påtager sig noget i den retning, at aflive andre mennesker? Det er ikke værdigt for et folk. Men krig er ikke værdigt for et folk, en underjordisk krig er ikke værdig for et folk, alt, hvad der hedder vold af de dimensioner, er ikke værdigt for et folk, men et folk kan bringes i en situation, hvor folket er nødt til at sætte sig til modværge, og det var det, der skete. Vi kan ikke være tjent med, at en eventuel kommende ungdom — alle magter forbyde, at det skulle